U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. R.**, proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 5,** se sídlem Legerova 1877/7, Praha 2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2017, č. j. 6 A 164/2017 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobou podanou u Krajského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 5 pro rok 2016. Usnesením ze dne 27. 4. 2017, č. j. 46 A 45/2017 – 3, Krajský soud v Praze věc postoupil Městskému soudu v Praze.

[2] Městský soud v Praze usnesením ze dne 4. 9. 2017, č. j. 6 A 164/2017 - 20, stěžovatele vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal nezákonnost, podjatost, zmatečnost, trestnou činnost úředních osob, nulitu všech úkonů a nicotnost všech úkonů. Dále žádal o ustanovení zástupce, osvobození od soudních poplatků a prodloužení lhůty k doplnění kasační stížnosti.

[4] Nejvyšší správní soud vyhodnocuje okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení a kasační stížnosti, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2012, č. j. 2 As 82/2012 – 13). V evidenci zdejšího soudu je vedeno ke dni rozhodování v této věci přes 320 spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici účastníka. Z evidence zdejšího soudu

je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně samo o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů, či spíše bezobsažných tvrzení ve výše popsané „formulářové" podobě, kdy stěžovatel fakticky ve svých „kasačních stížnostech" obměňuje pouze čísla jednací napadených rozhodnutí správních soudů.

[5] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti ani k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor". Takové výzvy vůči stěžovateli neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong" mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel vždy žádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak bude jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku nebo odmítnutí návrhu pro neodstranění jeho vad.

[6] Nejvyšší správní soud nepochybuje, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se odehrál i v posuzované věci. Žaloba nemá naději na úspěch, neboť stěžovatel brojí proti rozvrhu práce soudu, který není soudně samostatně přezkoumatelný, a to ani prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 As 48/2012 - 28, *„Rozvrh práce soudu (§ 41 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů) není rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s."* K obdobnému závěru (a to přímo ve vztahu ke stěžovateli) dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 9. 2017, č. j. 2 As 182/2017 – 102, k němuž je uvedena právní věta *„Má-li účastník soudního řízení za to, že bylo porušeno jeho právo na zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) v důsledku toho, že v jeho věci byl uplatněn rozvrh práce soudu, který nevyhovuje zákonným a ústavním požadavkům kladeným na tento druh aktu, nejsou k ochraně tohoto jeho práva povolány soudy ve správním soudnictví prostřednictvím soudního řízení správního, jehož meritem by bylo posuzování zákonnosti či ústavnosti dotčeného rozvrhu práce. Právu na zákonného soudce totiž poskytují ochranu obecné soudy jedině k námitce účastníka předchozího řízení vznesené v řízení o opravném prostředku proti soudnímu rozhodnutí. V rámci řízení o opravném prostředku je pak namístě se s námitkou nezákonnosti či neústavnosti předmětného rozvrhu práce náležitě vypořádat. Nedává-li právní řád účastníku řízení k dispozici opravný prostředek proti rozhodnutí obecného soudu (a to ani mimořádný) spojený s devolutivním účinkem, je k ochraně práva účastníka řízení na zákonného soudce povolán Ústavní soud v řízení o ústavní stížnosti dle § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu."*

[7] Jestliže Nejvyšší správní soud v citovaných rozhodnutích dospěl k závěru, že proti rozvrhu práce soudu se nelze bránit žalobami podle soudního řádu správního, nelze se od těchto závěrů odchýlit. Práva účastníka řízení na zákonného soudce jsou totiž dostatečně chráněna zákonnými prostředky v rámci příslušného řízení, které takový účastník vede –

srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 2769/15. Opakovaně podávané kasační stížnosti stěžovatele v podobných věcech, v nichž se domáhá přezkumu rozvrhu práce, i přes opakované poučení o správném procesním postupu proto Nejvyšší správní soud vyhodnocuje jako šikanózní a obstrukční přístup, tudíž se jimi Nejvyšší správní soud nebude meritorně zabývat. I kdyby Nejvyšší správní soud odhlédl od výše uvedeného závěru, že postup stěžovatele je šikanózní a obstrukční, musel by předmětnou kasační stížnost rovněž odmítnout, protože směruje proti usnesení, kterým se upravuje vedení řízení (výzva k zaplacení soudního poplatku), tudíž se jedná o nepřípustnou kasační stížnost – srov. § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 2/2008 - 47.

[8] Nejvyšší správní soud proto stěžovatelovu kasační stížnost a limine odmítá pro vady podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), za použití ustanovení § 120 s. ř. s.

[9] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu